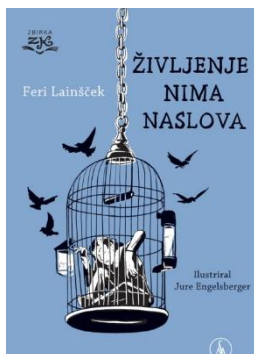

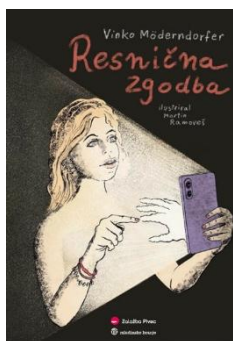
Lainšček: Življenje nima naslova

Denza pristane v majhni vasici z imenom Purklja, tako majhni in oddaljeni od vsega, da nima niti cerkve. Ima pa šolo in Denza pričakuje, da bo jeseni šolanje nadaljeval tu. Živi z mamo, ki je konfliktna v odnosu z drugimi, izgublja službo za službo, se zapleta z različnimi moškimi, a z nobenim ne ostane. Očeta Denza sploh ne pozna. Z mamo se seli iz kraja v kraj, šole v šolo. Ve, da ima mama psihične probleme, a ji sam ne more pomagati.

Nič me ni zanimalo in nikamor si nisem želel. Tudi ne tja v tisto njeno vas na koncu sveta, do katere niti Googlov avto s kamerami za ulični pogled še ni prilezel, zato si je na telefonu ni bilo mogoče ogledati, pa čeprav je bila morda ravno zaradi tega pravšnja za nekoga, ki je na tihem verjel, da se lahko človek povsem razblini. Vsekakor se je tam gotovo dalo izgubiti, izginiti z radarja, se izmuzniti z evidenc... Vendar tudi o tem nisem želel razmišljati. Bo že, kakor pač bo ...

Moöderndorfer, V.: Resnična zgodba

Ajda je edinka premožnih staršev. Bolje se razume z očetom, ki ji vse dopušča, mama je strožja in Ajdi se zdi, da kar naprej teži. Njen prvi zmenek s sošolcem Jernejem se klavrno konča in prijateljica Vesna jo prepriča, da naj poskuša spletne zmenke. Tako bo spoznala starejše fantje, ki niso tako otročji, kot njuni sošolci. Tako hitro spozna Blaža, »sorodno dušo«. Všeč sta si, veliko si dopisujeta in se končno dogovorita za zmenek v živo.

»Veš kaj«, je vzkliknil in naslonil brado na dlani ter simpatično nagnil glavo. »Kaj, če bi se dobila? Takoj. Danes.«

»Ne vem, nimam časa, seminarsko moram napisati,« sem kar nekaj jecljala.

»Potem pa jutri.« Skomignila sem. »Prav, jutri,« je odgovoril namesto mene. »Pri tvoji šoli. Zadaaj, v tisti ozki uličici. Tam je slaščičarna.«

Carnavas, P.: Moj brat Ben

Brata Ben in Luke živita z mamo v močvirnati rečni delti, ki se izliva v morje. Ben je samozavesten, klepetav in spreten fant končuje osnovno šolo in mlajši Luke ga občuduje. Počitnice preživljata v zamočvirjenem gozdu in ob reki. Živita sama z mamo, oče se je odselil in to mu Luke zelo zameri. Ko v njunem domačem kraju razpišejo nagradni natečaj, se odločita, da bosta sodelovala, saj je glavna nagrada čoln, ki si ga že dolgo želita. Zgodbo pripoveduje Luke.

Vsakdo s čolnom je poznal vse: globoke struge in skrivne zalive. In čeprav smo ji vsi pravili ožina, je bila v resnici veliko širša. Nekakšna mešanica med jezerom in reko, kot pas slane rjave vode, ki se vije med hišami in ki diha med plimo in oseko. Nekateri deli so bili tako ozki, da bi lahko z enega konca na drugega vrgel kamen, v glavnem pa je bila široka kot šolsko igrišče. ... Ves ta čas, ko sva živela ob ožini, nisva imela čolna.

Scherz, O.: Sedem dni z Mojem

Spremljamo sedem dni življenja bratov dvojčkov – Karla in Moritza, ki ga kličejo Mo. Mo je nepredvidljiv, brez zavor in brez skrbi. Je fant z motnjo v duševnem razvoju in je na brata Karla zelo navezan. Stalno sta skupaj, a odgovornost, ki jo ob tem čuti Karl, postaja zanj počasi prevelika. Mo mu gre včasih prav pošteno na živce.

Naslednji vlak je peljal mimo šele čez petnajst minut. Tako dolgo Mo že ne bo stal tam, sredi železniškega prehoda. Čez petnajst minut bova že zdavnaj sedela doma, in v kokakolo metala ledene kocke. Med hojo sem se obrnil in ga pogledal. Z iztegnjenimi rokami, v plapolajoči trenirki, ki jo je nosil skoraj vsak dan, tudi zdaj, sredi poletja, je spominjal na ptičje strašilo. Še vedno se je režal. Dobro je vedel, da tam ne sme stati. Takšne igrice se je šel.

Šinigoj, D.: Kjer veter spi

Srednješolec Blaž je jamar, ki ga sošolka Irena prepriča, da jo pelje v nepoznano manjšo jamo. Obeta si nekaj dobrih selfijev, a njuna pustolovščina se kmalu spremeni v trdo jamarsko preizkušnjo. Ob njuni avanturi spremljamo jamarsko reševalno akcijo – precej neuspešno iščejo pogrešanega gozdarja.

Spet je osvetlil kraj, kjer ležal, in zadrževal dih. S priprtimi očmi je gledal, pripravljen, da takoj zamiži, če bo osvetlil še bolj grozne detajle. Res je ležal tam, res je bil njegov prsni koš videti, kakor da je eksplodiral od znotraj, res so se videli rdeče meso in štrleča rebra, a nenadoma je bruhnil v smeh. Histeričen smeh.

Šinigoj, D.: Iskanje Eve

Eva iz Slovenije in Leon iz Švedske sta najstnika, ki se spoznata na internetu. Medsebojni pogovori prinesejo tudi željo po živem srečanju, zato skujeta načrt, da bi se videla med poletnimi počitnicami. Leon tako svoji družini predstavi »lepote majhne države« in vse kaže, da bo njegov oče popustil in se bodo namesto na potep z avtodomom po Švedski podali v Slovenijo, a ti načrti padejo v vodo. Leon se zato na pot proti Sloveniji odpravi kar sam.

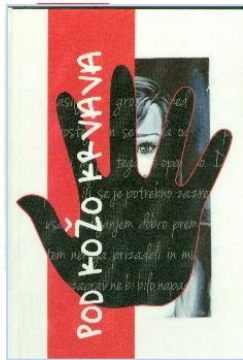
»Nič,« se je končno ojunačil Leon, »moj razred ma šolski izlet, jaz pa sem zaspal in zdej grem za njimi.«

»Kako zdaj greš za njimi?« Tovornjakar se je zasmel. »Kam pa potujete?«

»V Ljubljano.«

Tovornjakar je tiho zažvižgal. »Ljubljana, Slovenija... kar dolga pot. Ampak skoraj pol poti se lahko pelješ z mano.«

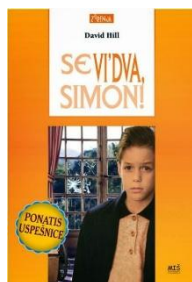
Hladnik, U.: Pod kožo krvava

Pod kožo krvava je zanimiva zgodba o medvrstniškem nasilju, ki glavno junakinjo spremlja od začetka osnovne šole. Skozi njeno pripoved doživljamo naraščajočo stisko najprej male deklice, in nato dekleta, ki tudi v srednji šoli nasilju ne more ubežati. Uroš Hladnik je bivši dijak naše Elektrotehniške in računalniške šole, njegova povest je bila izdana v okviru natečaja za mlade avtorje v okviru projekta Z domišljijo na potep.

Vse okoli mene postaja negotovo, zabrisano v meglo. Obrnem glavo proti smeri udarca in zagledam sošolca. Vem, da je njegov smeh namenjen meni in da v tem trenutku govorijo o meni. Povesim glavo in se pretvarjam, kot da me dogajanje, ki se odvija okoli mene, ne zanima. Najraje bi stekla stran, proč od teh ljudi in njihovih besed, ki letijo proti meni, čeprav jih ne slišim.

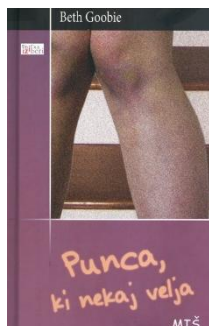
Hill, D.: Se vid'va Simon

Simon je fant z mišično distrofijo. Ve, da je njegova bolezen neozdravljiva in da bo v nekaj letih umrl. Kljub temu je optimističen, s svojim humorjem zabava sošolce in prijatelje ter je zato zelo priljubljen. Zgodbo pripoveduje Simonov najboljši prijatelj Nathan.

Simon se je zahihital. »Nimaš možnosti, fant moj. Vsako dekle z okusom ima raje mene. Sem lep, pameten, obvladam iskrič pogovor, sem enkratna osebnost in ...« »Skromen?« sem predlagal. »To tudi,« se je strinjal. »In seveda, dekleta že po naravi privlačijo fantje, ki imajo lasten prevoz.«

Goobie, B.: Punca, ki nekaj velja

Petnajstletno Sophie po treh mesecih veze pusti njen fant, kar pa še zdaleč ni tako hudo, kot je strah pred očetom, ki jo pretepa in žali. Zanj je le *neumna, nesposobna, ničvredna punca* in Sophie se res tako počuti. Zaradi kraje mora hoditi k svetovalki, ki začne sumiti, da v Sophijini družini ni vse tako, kot bi moralo biti. Resnico spozna Jujube, Sophijina najboljša prijateljica, ki se zaveda, da Sophie trpi in da ji nekako mora pomagati.

Tiho, čisto tiho sem bila. Plazila sem se po prstih. Ampak ko sem prišla do očijevih vrat, je on stal med njimi in me gledal. »Oprosti,« sem zašepetala, ne da bi ga pogledala. Prosim, prosim, sem pomislila. Ne udari me. Samo pusti me, da grem spat, prosim.

Stripi

Stepančič, D.: Baraga

Stepančič, D.: Avtomotomravlje

Balzamovič, Đ.: Vsi so molčali, pa sem molčal tudi jaz

